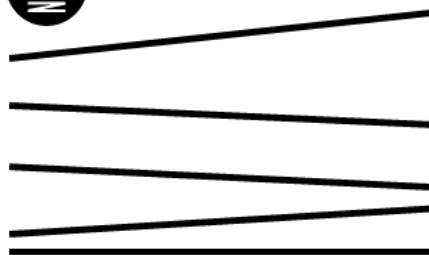

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Meisling, Simon Sørensen.; af S. Meisling.

Columbine som Due : Maskecomoedie

Kjøbenhavn : F.H. Eibe, 1855

31 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Columbine som Due.

M a s k e c o m e d i e

af

S. Meisling,

Dr. og Professor.

Kjøbenhavn.

F. H. Eibes Forlag. — Louis Kleins Bogtrykkeri.

1855.

Personerne:

Cassander, (Pantalone) Viinhandler.

Pierot, Meelhandler.

Cassandrina, (Columbine) Cassanders Datter.

Arlecchino, Cassandrinas Elsker.

Skjæbnen, (raaber ud af Skræddermester Wolffs
Bindue).

Theatret forestiller en Gade, ved hvis øvre Ende ligger en Kirke. Paa det ene Hjørne af denne Gade op imod Kirken, boer Cassander, paa det andet, Pierot. I Midten af Gaden, til venstre, sees et Skildt, hvorpaa forestilles en Car med Underkrift: Skræddermester Wolff.

Sreenen er paa Gaden. Morgenstund.

Pierot (alene).

Jeg seer da grant, at det er Skjæbnens Billie,
At en fortvivlet Elskov skal fortære
Mit arme Mand paa mine gamle Dage.
Hvad nytter det mig nu, at jeg er riig,
Er Gier af det røde Huus med Port paa,
Der vender ud til lille Kirkestræde?
Hvad nytter det, mit Loft er fuldt af Korn,
At jeg er Byens første Rugbrødsbager?
Imedens Maddiker gaae i mit Meel,
Gaaer Amor i den arme Meelmands Hjerte.
Selv i Boutiquen staaer jeg jo som Nar;
Thi, mens jeg veier Melet ud til Folt,
Da stjæler sig et Suk fra mine Læber,
Og Melet farer op i Folkets Dine.
Naar jeg vil selv tillave Rugbrødsdeigen,
Da komme alle de, som kjøbte af den,
Og klage, at mit Brød er alt for sødt;
Men ach! de vide ei, det er min Længsel,
Der sødt udtaler sig i mine Rugbrød.

For mig er ingen Hjælp; thi Casandrina
 Forsmaaer den gamle hvide Pebersvend!
 Saa vil jeg da i denne aarle Morgen
 — Thi Bægteren, jeg seer, har nylig sluffet
 Den store Lygte ved min Meelboutif —
 Udøse al min Sorg i milde Toner.

Ved Sommertide paa Marken staae
 De vippende Straae,
 Der neie saa venligt og bukke sig,
 Naar Bestenvindene tumle sig:
 Beflager Herr Meelmand Pierot!

Naar Høsten gulner det grønne Blad,
 I munter Rad
 De Karle komme med Lee og med Sang,
 Og meie Kornet paa grønne Bang:
 Beflager Herr Meelmand Pierot!

I Møllen om Vintertide gaae
 De Dværne smaae:
 Da knuses grusomt i Vinteren hvid
 Det Korn, som blomstred ved Sommertid;
 Beflager Herr Meelmand Pierot!

Liig Kornet jeg havde en Ungdomsbaar,
 Nu graaner mit Haar:
 I Amors Dværne jeg stødes ned,
 Der males jeg moden til Gravens Fred:
 Beflager Herr Meelmand Pierot!

Snart Liigvognen ruller for Døren frem:
 Fra Huus og Hjem .
 Til Kirkegaarden jeg føres som død,
 Af Elskov fik jeg mit Hjertestød:
 Beflager Herr Meelmand Pierot!

Da vil jeg sagtens spøge lidt om Natten,
 Og Bægteren vil mangengang med Gysen
 Se mig, som før, spadserere paa mit Fortoug.
 (sukker)

Ja det er grumme tungt at være Elsker.

Cassander

(taler ned til sin Biintarperdreng).

Luf Døren op, min Dreng! det dages alt,
 Og før vi vente det har vi vel Gæster.
 Fei Kjældergulvet godt, skyl Glasene,
 Men gør dog ingen Støi, at ei du vækker
 Min arme Cassandrina! Ja, hun trænger
 Gevaltig til en Søvn; maaskee den hjælper
 Langt meer end alle Lægers Medicin.

Pierot

(endnu, som før, nedsjunken i Grublen).

Det er dog ellers godt, at Kirkegaarden
 Er her saa tæt ved Herr Casanders Huus;
 Thi det maa være kolbt, at gaae og spøge
 Ved Midnatstid, midt i December Maaned.
 Dog — store Himmel! hvilken kold Betragtning
 Midt i min Elskovs Ild! nu mærker jeg

At det er Morgenluftens kolde Pust,
Der virker fjendtligt ind paa mine Nerver.

Cassander

(faaer Die paa Pierot og nærmer sig).

Jeg ønsker Jer en venlig Morgen, Gjenbo!
Dg at dens første glade Purpurstraale
Maae smile venlig ind i Eders Hjerte.

Pierot (tragisk).

I underjordisk Nat kan ingen Straale
Fremtrille Lyg; thi der, hvor Døden slumrer,
Er Livets Lampe slukt. I Pierots Hjerte
Er mørkt, ja mørkt som naar jeg luffer
Meelskæerne med deres svære Dækfler.
Den Sol, som skal oplyse Pierots Nat
Kan ene hæve sig fra Eders Kjælber.

Cassander.

Er det dog ikke tungt! Gud veed det skjærer
Mig ind i Hjertet, naar jeg seer Jer lide.
Thi, naar jeg ret betænker Alt, da er jeg
I Grunden den, der har forvoldt det Hele.
Var ei min salig Kone bleven svanget
(Dg dertil var desværre jeg en Marsag)
Da havde hun ei født —

Pierot.

Min Cassandrina?

O! band dog ei det skjønne Dieblif,
Da denne Lysets Engel kom til Jorden!

Selv om hun træder mig som Arm i Støvet,
 Skal hendes Priis dog lyde fra min Læbe.
 O! gid det kun saa sandt var tænkeligt,
 At jeg blev omfåbt til en Butterdeig —
 Maaskee hun spiste mig — Gud hvilken Lykke!

Cassander.

Ei! hvilket Sværmerie! en Butterdeig,
 Der dog kun er en blot chaotisk Masse,
 Og I en brav velorganiseret Meelmand!
 Men ærligt talt, har I da ikke Sands
 For andet i min Kjælder, end min Datter?
 I talte jo om Solen før, som kunde
 Sig hæve op fra den, og trøste Jer.
 Nu vel, kom ned, skjenk Glasset fuldt, min Ven!
 Og I skal see, at Druens røde Straale
 Kan ogsaa smile venligt ind i Hjertet.

Pierot (veemodig).

Ja vel, skjenk Glasset fuldt, men slaa ei Proppen
 For dybt i Flasken, da den snart skal bruges,
 Naar om det lange Bord Liigsølget sidder,
 Der har til Graven baaret salig Pierot.
 For mig er intet sødt; om I saa gav mig
 Det bedste Glas Tokajer — Taaren faldt
 Dog ned deri, og gjorde Ralken bitter.

Cassander.

Ei! trøst Jer dog! Man kan jo ikke vide
 Om hun ei glemme kan sin gamle Elsker,
 Den unge Svend hos Skræddermester Wolff.

Pierot.

Hvad siger J? O hvilket herligt Indfald!
Der gier J mig en Sæbespiritus,
Et ægte Blyvand for mit knuste Hjerter.
Hun glemme ham — den unge Skræddersvend,
Og elske mig —

Skjæbnen

(taler igjennem Skræddermester Wolffs Vindue).

Nei — det forbyder Skjæbnen!

Pierot. (gyser).

Ha! hvad var det! Det før mig ned ad Ryggen
Som af en iiskold Haand! (græder) Det var vel Døden
Der over Graven gik og traadte ned
Den lille Haabets Blomst, der vilde spire
Ved Siden af dens Muld.

Gasfander.

Betænk' desuden,

At han maaskee er død; hvem veed Jer Lykke.
Det er alt fire Aar ved Nytaarstide,
At Mester Wolff fik sidst et Brev fra ham.
J veed jo han drog bort —

Pierot.

Men af! han tog

Desværre Gasfandrinas Hjerter med sig.

Gasfander.

J husker jo, han var Italiener,
Og drog igjen tilbage til sit Velfland —
En munter Fyr forresten —

Pierot.

Ja desværre!

Cassander.

Som sang bestandig — immer muntre Viser,
Slog paa Githrinken uden for min Kjælder
I mangel Sommernat — en opvakt Knægt
Forresten i det Hele — Ja jeg tilstaaer
Jeg leed ham ganske vel —

Pierot.

Det er det Samme,
Naar blot ei Cassandrina leed ham ogsaa.

Cassander.

Men — Alt betænkt — saa ønsker jeg dog heller
Til Svigersøn en bosat Borgermand.
Der kommer Intet ud af denne Flagren.
En lustig Skræddersvend er ganske net
Som Sommerfugl at see, men dog er Dren
Langt meer solid og nyttig her i Livet.
For mig, som Fader, er han altsaa død,
Er han det ogsaa for min Cassandrina,
Saa — top — der er min Haand.

Pierot (bukker).

Jeg beer mangfoldig,

I er saa god — men jeg er altfor bange,
At vi gjør Regning uden Vært.

Cassander.

Forsøg det!

Man kan jo dog ei vide Sagens Udfald.
Dog maae I mærke Jer, at hun har faaet
En Grille ved sin Engdom, som er slem —

Pierot.

En Grille, siger I? Det er dog ikke
En Skræddersvend paany?

Cassander.

Desværre — Nei,

Hun holder sig formeget til den Gamle. —
Den Grille, som hun nu er falden i,
Er egentlig den gamle, som er fortsat,
Og reiser sig fra hendes første Elskov.
Hun troer — dog I vil lee —

Pierot (tragisk).

Ja! gennem Taarer.

Cassander.

At hun, som nylig var et Menneſte,
En riig Viinhandlers Datter, er forvandlet
Ved Skæbnens Villie, til — en Turteldue.

Pierot.

En Turteldue! O jeg arme Meelmand!

Cassander.

Naar mine Gæster komme hen og spørge:
Hvorledes lever De? — De er dog vel?

Da nisser hun, og furrer som en Due.
 Naar Nogen taler om Italien,
 Om Pomerantser, Biskep og Citroner,
 Da synger hun forunderlige Viser
 Om Velskand, om italienske Piger,
 Og Troløshed mod Duen, der paa Grenen
 Maa sidde eensom i den danske Bøg.

Pierot.

Men Lægerne, hvad sige de?

Casjander.

De græde;

De stride Taarer styrte paa Recepten,
 Og slette Blæffet ud.

Pierot.

Nei det er rædsomt!

(tragisk)

Hør Du min Bøn, Du hellige Casorti!
 Som har forvandlet mangt et Menneſke
 Til Frøe, til Hjort, til Dog, ja selv til Åsen,
 Skjænk mig din Kraft, og gjør mig til en Due.
 Dog — af hvad nytter det, han er jo borte,
 Han er jo reist, langt bort fra Vesterbro,
 Maaskee til Sverrig eller til Kamschatka.

(græder stærkt)

Er der da ingen Læge? — Nei, desværre
 For Elskov er der ingen Medicin —
 Er jeg ei daarlig selv, og kan min Læge
 Professor S****z hjælpe mig?

Cassander.

Hvem veed det?

Maaskee er J den Læge, som kan hjælpe.

Gaa hjem og læg Jer Meelmands Uniform,

Tag saa civile Klæder paa, maaskee

En ret fornuftig Tale kan helbrede.

Skjæbnen

(Roggerleer ud af Skrædder Wolffs Bindue).

Pierot.

Hvad var nu det igjen? Har J ei hørt det?

Cassander.

Hvad skal jeg have hørt? Her er jo stille!

Pierot.

Det klang grangiveligt for mine Dren,

Som om en Flok af faade Gadedrenge

Løb efter mig og peeb.

Cassander.

Ei! hvilken Grille,

Der er jo Ingen uden vi paa Gaden.

Pierot.

Nu vel, saa gaaer jeg da, hen til Boutiken,

Isører mig min Søndagsdragt og henter

Til hendes Hjælp Forstandens Balsombøsse.

(løber)

Cassander (seer efter ham).

See hvor han tumler der i Elfsøds Ruus

Som om det var en livfuld Ungersvend!

Dog er det godt; thi Manden er solid;
 Hans Huus alene er nok asfureret
 For atten tusind Daler rede Sølv.
 I Grunden kan min Datter, naar hun bruger
 Blot mindste Gran af ægte, sund Forstand,
 Bed denne Meelmand mele sig sin Kage.
 Han er jo gammel, dør vel snart — hvad skeer?
 Jeg paa det ene Hjørne har min Kjælder,
 Hun paa det andet; Skildtet tages ned:
 Meelsækken slættes ud; der males Bacchus
 Tvers paa sin Tønde — hvilken herlig Udsigt!
 Saa danne vore Huse Dardaneller:
 Og hvad ei Schylla sluger, vil Charybdis.
 Thi selv om Søndag, naar man gaaer til Kirken,
 Vil Ingen kunne gaae forbi vor Drue.
 Med disse skjønne Tanter i mit Hjerte
 Vil jeg gaae hen til Lorentz Petersen
 Og købe mig en Pibe Dren-Madeira.

(gaaer)

Cassandrina

(ned til Viintapperdrengen i Kjældereren).

Bryd Dig om ingen Ting! lad mig kun flyde!
 Det er jo ikke første Gang jeg svinger
 Mig paa min Binge med de lyse Skyer.
 Han er dog ret eenfoldig, denne Dreng,
 Han troer at see en broget Rad af Huse
 Og Bygninger, fort en bórneret Gade,
 Og mærker ei det er en Bøgelund,

Hvis Toppe farves af den aarle Morgen.
 Hvis kun min Fader fra sin Turtelbue,
 Jeg flyver blot en hundred Miil mod Syden.
 Er denne Tour forbi, saa kommer jeg
 Tilbage til min gamle Faders Rebe,
 Hvis ei jeg underveis har seet min Mage.

(gaaer ned ad Gaden og staaer derpaa stille)

Hvor det er sødt at sidde her paa Grenen
 Og vugge sig i denne grønne Stue,
 Hvor Bestenvinden puster gennem Binduet —

(eftertænkksom)

Det er dog sælsomt, at jeg immer synes
 Som om jeg engang var et Menneske,
 Der sad som Sneglen i et Kjælberhul.
 Dog det er nu forbi, nu flyver jeg
 Imellem Fugle smaa, fra Green til Green
 Med Kurren og med Sang — kun eet jeg mangler,
 Som andre Fugle har, en kjærlig Mage,
 Der vilde elske mig og mine Smaa.

I denne Lund jeg mangt et Nar som Due
 Har kurret paa min Green om Kjærlighed,
 Naar ned til Jorden fra sin Himmelbue
 Den unge Baar sank ned.
 Naar Engle fastede i Floras Skjød,
 Til Jordens Pryd, en Foraarsrose rød,
 Da, mellem alle Fugles Velkomstfang,
 Fra løvfuld Green min fromme Kurren klang.

Engang der løb fra næste Green en Stemme
 — Det var en Due fra et fremmed Land —
 „Din Baar er fort, her har ei Flora hjemme,
 „Flyd med til Velflands Blomsterstrand.
 „Snart Høsten blotte vil dit Bøgetræ,
 „Min grønne Laurus skjænker altid Læ.“
 Saa kurreb' Duen med de smukke Fjer;
 Jeg vilde med — men Bøgen var mig kjær.

„Nu vel, saa bliv! jeg flyder nu tilbage,
 „Før Høstens Storme rase i dit Løv.
 „Også Du i Sneen paa de kolde Tage,
 „Min Vinter dækker kun med Blomsterstøv.“
 Da kurreb' den Farvel, og høit i Skye,
 Jeg saae den over Bjerg og Dal at flye:
 Med hurtig Fart den skjød mod Himlens Blaae,
 Og det var sidste Gang jeg Duen saae.

Naar nu den mørke Vintertid er omme,
 Og Flora kommer fra hans Fødested,
 Da længes jeg i Træet mod hans Komme,
 Og kurrer-paa min Green om Kjærlighed.
 Men Foraarsdagen kommer og forgaaer;
 I Længsel spinde hen de lange Aar;
 Snart smiler Aftenstraalen purpurrød
 Paa Bøgens Top, hvor Duen hænger død.

Pierot

(Kommer ind med en sort Kappe om sig).

Nu har jeg børstet mig, saa hele Armen
 Er ganske øm; men denne Meelmands Dragt

Beholder altid noget af det Hvide.
 Jeg valgte derfor ei min Søndagsdragt,
 Skjøndt den er ganske god og klæder mig,
 Besynderligt de Plydses Saar og Besten
 Med Arabeskerne. Desuden fik jeg
 Et Indfald, som jeg troer kan gjøre Indtryk.
 Jeg kommer her forklædt i sort Talar,
 Ret som en Spaamand for at friste hende,
 For at hebude, det er Himlens Billie,
 At hun skal lade fare denne Kurren,
 Og denne Længsel efter Skræddersvenden,
 Samt at Natur, Forstand — kort Folkeretten
 Befale hende flux at elske mig.
 Vil det nu lykkes, vel saa faster jeg
 Den sorte Dragt, og staaer som Meelmand Pierot.
 Hvis ei, saa gaaer jeg i min Sørgekappe,
 Til Assistance-Kirkegaarden ud,
 Bestiller mig hos Graveren en Grav,
 Og sætter mig, imens han graver den,
 Ved Siden paa en Bænk. Før den er færdig
 Er jeg vel død af Sorg; foruden Liigvogn
 Begraver han mig strax, og allegorisk
 Han planter der en knækket Liliestængel.
 Og nu afsted! forsøg din Lykke, Pierot!
 Men — ei! hvad seer jeg der? der staaer hun jo
 Og vifter op og ned med sine Arme!
 Mod gale Folk maa man nok være høflig!
 Nu vel! (hejt) I vover Jer for tidligt ud,

Min smukke Jomfrue! Luften er dog kold,
Besynderlig den skarpe Morgenluft.

Cassandrina.

Naar mørken Nat er svunden,
Da, fra det lyse Blaa,
Bebudes Morgenstunden
Af alle Fugle smaa.

Pierot.

Har man nu Måge seet? hun svarer mig
I ordentlige Vers! Af hvilken Udsigt!

(høit)

Ja deri har I Ret, Dydzirede!
Jeg troer det hedder saa i Kingos Psalter.

Cassandrina.

Da lyder Alles Stemme,
Da toner Mark og Skov;
Ei mindste Fugl kan glemme
At synge Herrens Lov.

Pierot (sagte).

Jeg faaer at snakke hende efter Munden.

(høit)

Ja deri har I ogsaa Ret: jeg har jo
Selv hørt det mangengang i Dyrehaugen,
Naar efter gammel Skik engang om Aaret
Jeg fører paa en Rildevogn derud;
Jeg mener blot, at Ederes svage Helbred —
En altfor tidlig Gade-Promenade —

Cassandrina.

Her mellem Fugle glade
Jeg har mit bedste Hjem;
Thi bag de tætte Blade
Gi Stormen trænger frem.
Naar her jeg ghynger stille,
Da for min Tanke staae
De Aar, da jeg var lille,
Dg jeg i Buggen laae.

Pierot (sagte).

Det er besynderligt med disse Gale,
De tale mangengang dog ret fornuftigt.
Selv mens hun troer, hun endnu er en Due,
Kan hun dog huske da hun var et Barn.
Dog de forbømte Vers — de klinge jo
Ret som en faad, letfindig Versform —
Nei! der er ingen Udsigt, før hun taler
Igen i ordentlige femfods Jamber.

Cassandrina.

Hvi stirrer du mod Støvet?
Hæv Diet op fra Jord,
Dg see, hvor under Løvet
De glade Fugle boer!

Pierot.

Ja vist, de mere sig, det er naturligt:
De har i Grunden Intet at bestille.
Men, naar Man først har sat sig ned som Borger,

Er altsaa bleven Hjul i Statsmaskinen;
 Saa kan Man gjøre bedre Ting end synge.
 Og naar nu dertil kommer, at Man elsker,
 Vil gifte sig og tugtigviis forplantes —

Cassandrina.

Ei Fugle længe lede
 De har jo Huus og Hjem;
 Thi i den elskte Rede
 Trætøppen skjuler dem.
 De finde snart en Mage,
 Snart pippe Unger smaa,
 Der næste Foraarsdage
 Kan svæve mod det Blaa.

Pierot.

Th Du min Gud, det er jo umoralskt!
 Jeg har dog altid haft saa gode Tanker
 Om Fuglene. — Dog nei! Det kan ei nytte!
 Hun giver mig jo Svar, som om jeg snakked'
 Op til en Spurveunge i et Træ.
 Hvad Nytte har jeg nu af denne Dragt
 Og af mit Indfald at agere Spaamand,
 For under Massen at bebude hende,
 At ene jeg kan gjøre hendes Lykke?

(høit)

Nu ikke længer Spas, min smukke Jomfru,
 Snak ikke mere som en Papegoie,
 Men som Cassanders velopdragne Datter.

J er jo mandbar, jeg er konebar,
 Har aldrig været gift, men ønsker dog,
 Imens jeg lever, at forplante mig
 I smaa fornuftige Meelhandlere;
 Vil J nu være halvt, saa top her er jeg.

Cassandrina.

Fredsommelige Due!
 Fra Træet maa du fløe;
 Mod Farerne, som true,
 Kan det ei skjænke Løe.
 Bag Bussen staaer en Skytte,
 Han lægger an paa Dig;
 Kun Bingen kan beskytte,
 Kun Flugt kan redde Dig!

(løber ned i Biinkjælberen)

Pierot

(synker bedøvet om paa sin Bag, falder hen i phantastisk
 Grublen, og udbryder:).

Da Liget var kommet til Assistance-Kirkegaarden,
 modtoges det af en Deputation af Meelmændene, hvis
 Eldermand i en kort, men kraftig og hjerterørende Tale
 yttrede sine Følelser ved Herr Pierots Død. Liget blev
 derpaa baaret til Graven af otte hvide Møllerkarle, alle
 klædte i Sort, og efterat der var givet en kort Udsigt
 over Meelhandelens Litteratur i de to sidste Decennier,
 blev der en skøn af Herr N. T. forfattet Gravsang
 afsluttet.

(Ved de sidste Ord synker han efterhaanden hen i en Bedøvelse,
 der synes at bebude hans jordiske Opløsning)

Arlecchino.

Her staaer jeg da igjen i denne Gade,
 Lidt ældre vel, dog altid lige lystig.
 Ei kunde jeg, selv i mit Vælsfand, glemme
 Det elskte Hjørnehuus ved Kirkestræde,
 Min Cassandrina og mit Ungdomslib.
 Jeg gad dog vist, om Noget kjender mig
 I denne Dragt, der, som mit eget Liv,
 Er noget broget og vidunderlig.
 Men, ei! hvad seer jeg der, den gamle Pierot!
 Beskjænk? død? — Jeg maa dog hjælpe ham.
 Stat op, min gamle Ven! — hør — I! stat op!

Pierot (som før).

brømt om det — Slet ingen Meelmænd,
 Undtagen jeg, i hele Himmerige.

Arlecchino.

Den Ruus maa være god, der alt saa tidligt
 Kan bringe ham i Himmerig — dog muligt,
 Det er en Eftervee fra igaaraftes.

(høit)

Luf Diet op, og see Jer rundt omkring!
 Kan I ei kjende lille Kirkestræde?

Pierot.

Velvise Doctor, Tak! Net som en Djævel
 I har mig reddet ud af Himmerig;
 Nei — som en Engel frelst mig ud af Helved'.

Arlecchino.

Tre smukke Titler: Engel, Djævel, Doctor!
 Nu vel saa vælger jeg — af to Extremes
 Er Doctor vel, som Medium, det Bedste.

(høit)

Ja vist! her seer i Verdens første Doctor,
 Som I vel ogsaa mærker af min Dragt,
 Der selv i Snittet er original.
 Jeg kom just gennem Gaden paa min Reise,
 Da saa jeg, hvor I laae med brustne Dine.
 Jer Mand var alt — ja lad mig see engang —
 Ni Billioner, otte Millioner,
 Tre hundrede og fem og tyve Tusind,
 Sex hundrede og fire og tyve Mile —
 Det vil da sige tydske Mile — horte:
 Da vinked' jeg med denne lille Rjæp
 Og Verden eied atter Meelmand Pierot.

Pierot.

Jeg veed ei selv, jeg bliver saa beskemt,
 Min Mand var horte — altsaa havde jeg
 Da virkelig en Mand — og Billioner —
 Det er dog store Tal — og — Millioner —
 Tillader de, jeg støtter mig en Smule;
 Der gives Diebliske her i Livet,
 Da Man kan blive ganske hovedsvimmel.

(sagte)

Dog ty's — i denne Svimmel fanger jeg
 En Tanke, en Idee — maaskee han funde

Selbrede mig min rare Cassandrina.

(høit)

Nu gif det over lidt, nu troer jeg dog,
At jeg kan atter staae paa mine Been.
Men da jeg seer, I er en dygtig Doctor,
Var I maaskee saa god, for Complimenter
Dg' prompt Betaling, at paatage Jer
En lille Cuur.

Arlecchino.

En lille? Nei den største.

Pierot.

Som Fremmed kjender I vel ei saa nøie
Det Topographiske i denne By.
Saa viid da, at Viinhandleren paa Sjørnet —

Arlecchino.

Cassander, mener I.

Pierot.

Nei Cassandrina

Er egentlig den Pige, som jeg mener.

Arlecchino.

Hvad siger I? Og denne Piges Sygdom?

Pierot.

Det være nu hvoraf det være vil,
Af Lysten eller af en daarlig Mave,
Nox hun er bleven —

Arlecchino.

Hvad?

Pierrot.

Banvittig — gal —

Hun troer — ja det er dog forfærdeligt —
Hun er en Due, som har ingen Mage.

Arlecchino.

Ei! ei! hvad siger J! og denne Grille —

Pierrot (veemodig).

En gammel Kjærlighed — den rustes aldrig —
En Skræddersvend! undskyld, høistærede!

(græder)

Laan blot et Dieblis mig deres Barm,
At jeg kan græde ud ved deres Hjerte.
Det smerter mig; thi af jeg elskte hende.

Arlecchino (sagte).

Fryd dig, min elskte Due!
Forløsningen er nær:
Snart skal Du Fuglen skue,
Der er dit Hjerte fjær:
Fra Velskland paa sin Binge
Han alt har hævet sig,
Og iler, for at bringe
Sin Myrthegreen til Dig.

Pierot' (sagte).

Han grunder, seer jeg; ja det er ei let,
At bringe gale Folk igjen paa Gled;
Dog synes mig, at Alting smiler paa ham.

Arlecchino.

Nu vel, jeg haaber selv at jeg kan hjælpe.

Skjæbnen

(raaber ud af Skræddermester Wolffs Vindue).

Kom, Cassandrina! frem, her er din Mage!
Nu ender Skjæbnen dine Sørgebage.
Dog, som et Mindenavn for Dig og Dine,
Skal Du herefter kaldes Columbine;
Thi jeg har seet din rene Elfskønlue,
At Du var tro og kjærlig som en Due.

Pierot.

Jeg troer at Blodet synker mig for Dret;
Thi altid ringer det og suser for dem.
Nu syntes mig grangiveligt, som Nogen
Skreeg efter mig: „gaa hjem og læg Dig Pierot!“

Cassandrina

(Kommer frem, stiller sig foran Arlecchino, der gjør de magnetiske Træk fra hendes Fod til Tæse, hvorpaa hun neier med
Anstand, som Cendrillon, da hun har faaet Rosen,
og udbrøder:).

Der flyver nu imod den høie Himmel
Den hvide Due, der bestandigt fulgte,

Dg flagred om mig med' sit Bingeslag!
 Nu søger jeg ei længer om en Mage,
 Jeg har jo fundet, hvad jeg søgte, her.
 Ja selv i denne underlige Dragt,
 Din Doctormine, dine sære Fagter
 Gjenfjender jeg min elste Ungdoms=Ven,
 Min overgivne, muntre Arlecchino.

Pierot (forfærdet).

Thi du min Gud! hvad er der nu igjen?

Arlecchino (smiler).

Det kaldest Kunsten at magnetisere;
 Thi Amor er en stor Magnetiseur.

Pierot.

Men er I virkelig den gamle —

Arlecchino.

Elster?

Ja jeg, desværre, maa bekjende for Jer,
 At jeg er Duen, som hun ledte efter.
 Tak Columbine! for din Kjærlighed,
 Hvormed Du seired' over Tid og Frastand.
 Tak Columbine! elste Columbine!

Cassandrina.

Vil Du til Tak forandre mig mit Navn?

Arlecchino.

Jeg veed ei selv hvoraf det kommer sig
 At ubevidst, som ved et sælsomt Indfald,
 Jeg Cassandrina gjør til Columbine.

Cassandrina.

Lad mig beholde det! det minder mig
Om Duens Længselstid, da Du var borte;
Det byder mig at svare til mit Navn,
Og være tro og kjærlig som en Due.

Pierot.

En smuk Discours for mig at høre paa.
Det var da det, at Du var Doctor i?
Troer Du da ei, at her er Tamperret?
At Man kan mælde sligt til Assistenten?
Jh du min Gud, man kan dog blive hidsig.
Der gives Diebliffe her i Livet —
Dog hie — Gewalt — hei Vægter, Politi!
En rædsom Daad i lille Kirkestræde, —
Bortførelser — Serailer —

Cassander (iler frem).

Hvilken Raaben!

Hvad er der da?

Pierot.

Jeg qvæles! Eder's Datter
Er ingen Due meer — nu taler hun
Som Menneſke, nei, som en Djævelunge.
Der staaer han jo — den lumpne Arlechino.

Skjæbnen

(raaber som før ud af Skræddermester Wolffs Vindue).
Ei nogen Dødelig den store Skjæbne fatter;
Bliv derfor ikke vred, Cassander! paa din Datter.

„De vorde skal et Par," saa lyder Skjæbnens Bud,
Dg ingen Dødelig skal flette Dommen ud!

Pierot.

Et skammeligt Spectakel er der immer
Paa Wolffes Bærksted — Altid er der fuldt,
Endog til Gaden, i hans Vinduer,
Af Skræbderdreng, som gjør Nar ad Folk.

Cassander (forener deres Hænder).

Saa kom da, Børn, tag mod hverandres Hænder,
I har dog længe haft hinandens Hjerter.

Pierot.

Hvad! raser I?

Cassander.

Jeg kan ei selv forstaae mig,
Jeg maa, jeg skal, jeg kan ei gjøre Andet.
Men siig mig, Børn! hvad vil I leve af?

Arlecchino.

Frygt ei for det, jeg har Engagement
For mig og Columbine hos Casorti,
Jeg bliver der, hvad jeg har altid været,
Den muntre elskovsfulde Arlecchino.

Columbine.

Dg jeg den troe og ømme Columbine.

Arlecchino.

Har I nu Lyft —

Cassander.

Hvordan? hvad mener Du?

Arlecchino.

Sæt Ederes Huus og Vine til Auction
— At sige gjem en Pibe god Madeira,
Dertil lidt Rhinskvvin, Medoc og Burgunder —
Drag saa med os, saa leve vi tilsammen,
Foruden Riv, i pantomimisk Gammen.
Og I, min hvide Mand! gjør ligerviis,
Saa er I dog i Nærhed af den Elfte,
Jeg vil ei være synderlig jaloux.

Cassander og Pierot (paa eengang).

Isald vi ikke vidste positivt,
At det var Skjæbnens absolute Billie —
Kort at det græske Fatum har en Rolle,
Saavel som vi, i Stykket, gif vi neppe
Fra Huus og Hjem samt borgerlig Haandtering,
For at fortjene Penge ved at gjøgle.
Dog, naar en værdig og fornuftig Skjæbne
Beordrer det, bør Ingen være stridig.

1ste Couplet.

Cassander.

Mit Fag er ikke broget
Kun Gæt jeg spille kan:
Dog det er altid Noget,
Det er den gamle Mand.

Mod Harlequin, som Fader,
 Jeg passer paa mit Barn,
 Dg dog tilsidst tillader
 Hun ægter ham, det Skarn.

2det Couplet.

Arlecchino.

Det nytter ei at stride
 Imod vor Kjærlighed.
 Paa Arlecchinos Side
 Cupido kæmper med.
 Med Gudens Piiil i Belte
 Han djærv mod Faren staaer,
 Som en af Amors Helte
 Dg Columbine faaer.

3die Couplet.

Columbine.

En Fugl med smukke Fjere
 Jeg eengang faared mig:
 Da den er ikke mere,
 Jeg elsker den i Dig.
 Bevar din Elfskødsue,
 Som jeg bevarer min:
 Da aldrig døer din Due,
 Da er jeg evig Din.

4de Coup'et.

Pierot.

Men, siger mig, for Fanden!
 Skal jeg da spille med?
 Jeg har jo tabt Forstanden
 Af bare Kjærlighed!

(Alle tie)

Nu vel — jeg debuterer —
 (sagte)

En Udbøi dog jeg veed:
 (høit til Publicum)

Jeg beer, I excuserer
 En Gal af Kjærlighed.

17

18

19

20

21

22

23

24

25

26

27

28

29

30

31

32

33

34

35

36

37

38

39

40

41

42

43

44

45

46

47

48

49

50

